

“Tinc moltes cançons tancades en un calaix. Necessiten el seu procés de maduració abans de traure-les a la llum”

ENTREVISTA A

Èric Vinaixa Músic

El músic de Miravet, Èric Vinaixa, acaba de traure al mercat ‘Caos a mig camí’ (Picap 2017), el seu quint disc, el tercer en solitari. No només es tracta del seu disc més “ambiciós” a nivell de composició, producció, arranjaments i interpretació, sinó que “fa un pas més enllà” en l’emoció i el preciosisme i parla a cor obert de les reflexions vitals d’un músic recentment entrat als quaranta. És també un disc especial que recorda la seua gran amiga i companya del SETMANARI L’EBRE, Vicky Curto.

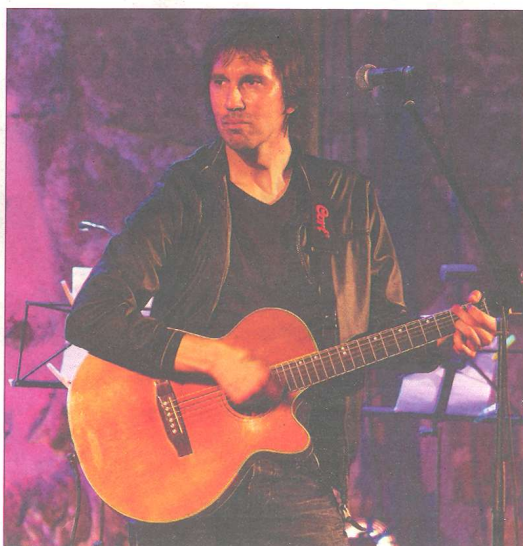
Tortosa N. Alqueza

Pregunta: *Caos a mig camí* va sortir a la llum el 10 de novembre. Estàs content del recorregut que ha tingut fins ara el disc?

Resposta: Les sensacions són molt bones. D’alguna manera, un disc que no està dins de les tendències i modes actuals de radiofórmula s’obre pas pel que és, per la cançó en si. Són cançons escrites des de l’emoció i, encara que no estiga dins del prototip de la música actual, remou alguna cosa als que programen i posen música a la ràdio. Entre tots l’hem posat allà al davant, a primera línia.

P: Quin procés té la confecció d’un disc? Es deuen passar moltes etapes d’escriure, de no escriure... Quant de temps es tarda a fer un disc?

R: Uns tres anys o tres anys i mig. Però hi ha cançons que són molt més antigues, jo en tinc moltes tancades en un calaix. Quan dius, ara sí que m’hi poso, comences a recopilar material per fer el disc, penses cap a on el vols encarrar i tries les cançons, primer les que acabes d’escriure i, de sobte, obres el calaix i veus aquella lletra, aquell esbòs, aquelles partitures i penses, “ostres”, és com que les cançons necessiten el seu propi

Imatge d’Èric Vinaixa en el seu darrer concert al Castell de Miravet. / UNIKKA

procés de maduració per traure-les a la llum.

P: Això t’ha passat?

R: Sempre. Ja em va passar a l’època de *Rodamons*, al segon disc hi havia cançons molt més antigues que al primer. Fins i tot, al meu primer disc en solitari hi havia cançons escrites abans de l’època de *Roda-*

mons. Hi influeixen moltes coses, pot ser que els músics en què comptes en aquell moment no donen el perfil per poder interpretar el que tu vols dir, tot va evolucionant...

P: Hi ha alguna cançó en aquest disc que no preveies que estaria?

R: *Addicions*. La música d’aquesta cançó és del 2006, de fa

11 anys, i recordo molt clarament quan vaig fer la melodia, inclús tenia una altra pseudolletra que ja parlava de certes coses fosques, però la vaig abandonar. És una melodia que sempre m’havia agradat i ara l’he pogut incloure al disc. I *Dies de llum*, tot i que sembla que haja estat escrita per a ara, la vaig escriure fa tres anys, però arriba un moment que dius ara toca!

P: T’imaginaves que aquesta cançó seria tan present a tot Catalunya? Ha sonat molt per una causa molt clara com és el del procés independentista...

RECORD

“‘Moltes gràcies’ és una cançó molt especial per a mi, és un homenatge a la nostra estimada Vicky Curto”

R: Si et dic que no, menteixo. Les cançons tenen el recorregut que tenen i no ho pots triar. Quan escrius una cançó pot ser que passa desapercebuda o no. Amb *Dies de llum* la sort que vam tenir és que dos entitats grans -Òmnium cultural i l’ANC- se la van fer seua i això va fer que la cançó haja tingut una difusió molt més gran i molt més ampla.

P: Si ens haguesses de tocar una cançó?

R: *Moltes gràcies*. És una cançó molt especial per a mi, perquè de sobte i per circumstàncies tràgiques li he acabat posant una cara. És un homenatge a la nostra estimada Vicky Curto. ■